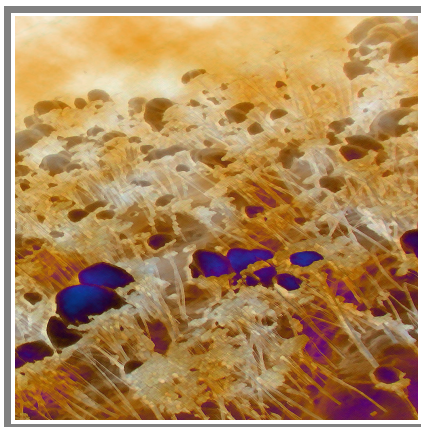

Bláznu uvěř dvakrát a jiné básně...

© Special edition 2006

Kdybych měl být upřímný,
musel bych říct, že vlastně ani nevím
jak se to mohlo stát;
připadali jsme si tak nevinní, jako v beztížném stavu
se slova dotýkala - jedno druhého;
tupost se vysvlékla do naha
a pravda nebyl to hezký pohled
všechny ty mírně prohnílé události
se vlastně jevily jako zábavné;
jen malé rozptýlení
obětí bezvládného těla
několik slz
za rohem před rozestavěným domem
z protějších oken bylo slyšet Mahlera
a já tančil zcela mimo rytmus
jako bych uviděl břeh;
Kdybych měl být upřímný,
musel bych říct, že vlastně ani nevím
jak se to mohlo stát.

Opilí sami sebou a stejně pocitem viny
a je tu i pár úsměvů, takových, co ve vás kotví
jak odtavené lodi na břehu Vltavy;
je to jako když se naučíte jezdit na kole...
S pohledem na svět jako na jednu velkou
siluetu odpadků
pohozených nedaleko 70ti a vícepatrových popelnic,
se všechno jeví trochu zjednodušeně;
mezi partou pouličních koček
je šlechtěný kus buďto králem
nebo vyvrženým.

Stín

Stín. Je to zvláštní medium
Když jsem byl malý,
myslel jsem, že jsou to odrazy našich andělů

Stín je zvláštní medium,
Tak trochu jako film animace,
(*surrealistická animace skutečnosti*)...

Nejzajímavější na tom všem ale je,
že stín vás neopustí, neopustí-li vás světlo.

Pod uschlým stromem

Ležel jsem pod uschlým stromem
a počítal hvězdy,
tečky za nepřístojné chování
v deníčku z 1. třídy,
malá tajemství,
která jsem na jevišti nikdy nevyslovil:
Milosrdné podvody
a lhaní z lásky,
pomlky v partiturách,
interpunkční znaménka nedopsaných textů,
nejčastěji však nepatrné úchyty
na cestě s množstvím nepravidelných ukazatelů
a slok písní rezonujících přetvářkou.

Koktejly v baru a večerní dýchánky
už se nekonají,
ale tohle ten Rozdíl..?
Jsem o něco straší a chvílemi vypadám poněkud sešle,
ale znamená to, že se kromě toho něco opravdu změnilo?
*(Vypovídá to snad pouze o tom, že bych moh začít
uvažovat o pravidelné konzumaci vitamínu C.)*
Už se tak často neztrácím sám v sobě
a nevymýšlím fiktivní náboženství,
nejsem tak „odvážný“
a někdy se raděj držím stranou,
ale stromy mám pořád ve stejný oblibě
jako když vše začalo
a kdo ví
možná, že příště
(možná už zítra)
narazím na „přízrak“,
který mi všechno vysvětlí...

Nedozrálá
kryje nespadaným listím
z ústrků a křivd
léčí se ve vzlyku.
A my tvoříme
portály pro nepotřebné
a zprvu zdá se snazší
okořenit naše ústraní.
Nakonec tu zůstávají
jen památníky ideologických zrud
a mohyly bezohledných bohů.

Když zvedáš kousek nedohořelé cigarety
není třeba abys odříkával otčenáš.
Lidi jako by nevidomí a nahluchlí
vstupují do mého pokoje
a jako bych přesně věděl o co jim jde;
nebojí se vyslovit to, co nemělo být řečeno.
Chovají se jako na slavnosti
a já jim předčítám o džihádu.
Až se nakonec unaví
dáme si společně šálek čaje
a vykouříme dýmku
už se těším, čím mě příště překvapí...

Stínem pokrytá slova
chlad na spáncích
a bezděčné usínání.
Časová propast
co by útočiště
všech marnotratných synů
Podivná křivka předpokladu,
že vždy existuje nějaké proč.
Ve světle polapení
ztrácí svou sílu logika ponaučení.
Nakonec ale musí vyvstat otázka:
„A co já? Jsem pouhá figurka
v šachové partii někoho jiného?“
Živení svými útočišti
Vycházíme den za dnem
ke svým úkrytů
a směřujeme do džungle každodennosti.
Ještě že, díky za chleba s máslem a kakao...

Bláznu uvěř dvakrát
a zpět se neotáčej
s královnou večera sedíme u džbánu
a znovu znějí písňe
s neokoralými texty.

Příjemné klopýtnutí na chodníku uspěchanosti
a šašek zas cinká rolničkami
ze strany na stranu...

A prosté proč drásá smysly
a znovu v očekávání přílivu
rozevřeš dlaň
pro jediné zrnko písku.

Až jednou rozptýlíš
kruhy lží, které sami vytváříme
tak pečlivě – krok za krokem
na hladině objeví se odraz něčeho
co pokládal jak dávno za mrtvé.

Až upadne v nepovědomí
klubko snů, *říkej klidně bláznovství,*
kterým sytí se ty vyžízněné duše,
otočíš se s klidem a bez jediného úskoku
k novému ránu, ať už budeš kdekoliv.

Probuzení

Vůně kávy a závan snů
mísí se v pocit živosti
když zaznívají tóny violoncella
a já plachtím v tónech
jako kondor v horách.
A protože beze ztrát
těžko člověk něco získá
jsem už vlastně připraven.

Skutečnosti se formují do obrazu
jako mozaika, kterou slunce proniká
po ránu
dívám se na jednotlivé střípky
v očekávání toho, jaký obraz
mi to vlastně
vystane
před očima...

Ted' hledím na druhou stranu
hraju roli snad tak, jak byla rozepsána,
hraju na směšnou iluzi o moudrém východisku;
Kašlat na ponaučení,
Všichni víme o co jde;
Prachspřstý soubor vynucených úkonů
nad sklenicí zvětrávajícího piva.

Vrchní, chci láhev červeného
v nutnosti vypláchnout z hlavy
zbytek entusiasmu a možná i trochu škarohlídství
a znovu je na čase křičet: „Odpust', tak promiň!“
nejspíš se dám snadno *ukecat* k levné komedii...
Příště to bude určitě jiný žánr.

Je to více než přesvědčivé,
jde jen o dnešek
zítra se vzbudím, protože zas uvěřím,
že jde o něco víc
než je žádaný předpoklad

„Odpust', tak promiň!“

Vzbud' se
tak na výslunní
se ocitneš jen za odměnu.
Cennosti v pohroužení
a nalomený knot svíčky,
byl to jen dárek k vánocům,
jsme na prahu,
kdo vstoupí do třinácté komnaty
jako první?

Poblíž mléčné dráhy
se opil jeden z andělů
a teď je vše „v rozporu s plánem“.

S veškerou tíhou dědičného hříchu
Jsem tu s tebou.
Příště to bude lepší dárek.
„Opravdu?“
Věř mi...

Jak představení bez potlesku,
v tichu, které se učím milovat,
slyším hudbu a čtu z okamžiků
jak z partitury.

V nepřeborném množství jednotlivých souzvuků
zaznívá nepřekonatelný akord;
stojíš ve dveřích,
když za tebou zavírám dveře, skřípají,
věřím, že tentokrát mě vyslechneš,
já nezvaný host na večírku
a narudlé okraje sklenice na parapetu,
jsme tu proto, abychom všem oznámili,
že dnešní představení se odkládá na neurčito.
Zas jeden krok k tomu, aby vše mohlo být doopravdy.

Nevěřte andělům;
V tajemných zákoutích
nejsou vždy ti nejlepší.
Vítejte u nás,
jsme jak továrna na nesplněná přání
pravda; někdy se taky něco nepovede.

Možná že šťastlivců ubývá,
ale já k nim s největší pravděpodobností patřím.
Vylosoval jsem si nádherně pestrý
a zábavný průběh.
Co ty?

Jak tahem štětce roztírám ty domněnky,
hraju tu nejdůležitější vedlejší roli v dějinách
a vlastně se mi to líbí.
Zlehka naťukávám repliky, o kterých se běžně nehovoří.
Dnes je den všech svatých bláznů;
vyšli si prostě jen tak do ulic,
z chodníku sleduju, kam asi zamíří
a i když lampióny už vyšly z módy
možná je čas jich pár rozsvítit,
vykašlat se na všechno to bezúčelné vplouvání do minulosti!
Chce to jen rozehrát novou partii.

Vybrat si pozici, jestli stát jako nezvaný host v cizím domě
nebo vejít jako někdo komu stojí za to dát tu kapku důvěry...

Jsme tady, stále alespoň s pozůstatky víry a vkusu,
do zítřka může být všechno jinak.

Stále jde o udržení rovnováhy.

Nad útesy „trouchnivosti“. ■ Volný pád..?

To je – skomírání.

Namísto čirého proudu
a volných dialogů nastupují fráze,
které jakoby snad ani neměly slova
zní hluše a postrádají ozvěnu.

Chci jen vstoupit do neposvěceného chrámu
a říct ti jak moc na tom záleží
jsme stále tady schopní otevřenosti
stačí jen znovu vykročit.

Až budu zítra sedět nad džbánkem
na úsvitu večera
budu to zase já
jako před pár lety

na kopci za městem
jako před pár lety
s perem v ruce na večírcích,
které jsem nikdy *moc nemusel*
jako před pár lety
v metru
a s první cigaretou
a na nádraží,
kde zpoždění
znamená jen víc času
pro více nápadů.

V napěněném toku dní poslouchat Mozarta
a s klidem lhát zítřku – jako pochvala za včerejšek
utopit rychlost běhu okolností v jediné sklence červeného
a nadýchat se vzduchu bez příměsi zmatenosti.

Nastup, v bleděmodrém kabrioletu
projedem naskrz celým státem od východu k západu
a až znovu uslyšíme pochvalné ovace
plné skrytých skřípějících úsměšků
zkrátka jen přidáme plyn
a pohyb vše pohltní; až do chvíle...

Jsi tady?
Jsi ještě tady?

Podplouvání na místě střetnutí
zanechal stopy jediný tvor
bláhový a rozmarňý jak konec léta;
napodobuji teď ty kroky...

Jsem tady s tebou
při úsvitu vstoupíme do nového období,
které nás povýší nad rámec zavátých cest;
jak z ptačí perspektivy se pak znovu podíváme na to,
co je za námi.

Posel rozevlátých nápadů
přinese nové psaní
o konjunkci rozumu
a ztrátě zasněnosti.

S většími či menšími šrámy
se rozutečeme po světě
hranice uzamčenosti smí být stále ještě neurčená
vplétá se mezi pozdravy i výčitky nad marným toužením.

Opona lidskosti se zavírá
a já vstupuji do posvátného chrámu
zasvěceného bohu bez jména.
Je tu příjemně.
Asi se zdržím, abych zjistil
co vlastně dál.

Půlnoční lampa

Knot jak by přivíral oči
půlnoc se blíží
a my hledáme úkryt
místo kam skrýt
to co je teď a jak vše bylo dřív.

Na prahu malosti
volám po zasvěcení, které nám slíbili.

Několik bláznů
co se perou o kost
jde snad jen o to, že má jít o něco víc,
ve skutečnosti
se plížíme jak šelmy,
snad ve snaze něco získat...

Tak konec čekání!
Hvězdy už křičí: „Proboha, vždyť je to tak jasné“
ale já stojím v davu
a jako bych se měl teprve učit první krůčky.
Rozděl a panuj Křič a pak utíkej
Modli se i hřeš - *je úplně jedno, ke kterému bohu*
Vyslov a polykej Vstaň a pak se usmívej

Hesla králů i zbabělců, zas jde jen o hloupou válku
několika bláznů
co se perou o kost,
plížíme se jak šelmy,
snad ve snaze něco získat... odměnu nečekej.
